

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 22Co/19/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8717209508
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Kandriková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8717209508.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Kandrikovej a členov senátu JUDr. Branislava Brezu a JUDr. Michala Boroňa v spore žalobcov: 1/ I. L., Y.. XX.XX.XXXX, E. I. - C. C., N. XXXX/XX, 2/ A. L., Y.. XX.XX.XXXX, E. C. Š., I. XXX/XX a 3/ B. L., Y.. XX.XX.XXXX, E. C. Š., I. XXX/XX, všetci zastúpení: Advokátska kancelária JUDr. Budziková & JUDr. Dachová, s. r. o. so sídlom Poprad, Nám. sv. Egídia 41/95, IČO: 47 257 113, proti žalovaným: 1/ B. Š., Y.. XX.XX.XXXX, E. C. Š., N. XXX/XX a 2/ Q.. Ľ. I.Á., Y.. XX.XX.XXXX, E. C. Š., N. XXX/XX, obaja zastúpení: Advokátska kancelária Hudzík & Partners s. r. o. so sídlom Poprad, Mnoheľova 830/15, IČO: 47 251 654, o náhradu škody, o odvolaní žalobcu v 1. rade proti rozsudku Okresného súdu Poprad č.k. 7C/51/2017-91 zo dňa 12.09.2019, takto jednohlasne

rozhodol:

I. Mení rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku V. v napadnutej zamietajúcej časti tak, že žalovaní v 1. a 2. rade sú povinní zaplatiť spoločne a nerozdielne žalobcovi v 1. rade sumu 243,30 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 243,30 eura od 09.10.2018 do zaplatenia, všetko v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Priznáva žalobcom v 1. a 2. rade nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v 1. rade v rozsahu 100 %, o ktorej výške bude rozhodnuté samostatným uznesením.

III. Priznáva žalobcovi v 1. rade nárok na náhradu trov konania voči žalovaným v 1. a 2. rade v rozsahu 100 %, o ktorej výške bude rozhodnuté samostatným uznesením.

IV. Vo vzťahu medzi žalobcom v 3. rade a žalovanými v 1. a 2. rade žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Poprad (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozhodol takto, cit.:

„I. Žalovaný v 1.) rade je povinný zaplatiť žalobcom v 1.) a 2.) rade sumu 121,58 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 121,58 eur od 9.10.2018 do zaplatenia, všetko v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalovaní v 1.) a 2.) rade sú povinní zaplatiť spoločne a nerozdielne žalobcovi v 3.) rade sumu 25,00 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 25,00 eur od 9.10.2018 do zaplatenia, všetko v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

III. Konanie v časti o zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 121,58 eur od 1.6.2016 do 5.10.2017 a úrokov z omeškania 5,00 % ročne zo sumy 25,00 eur od 1.6.2016 do 5.10.2017 z a s t a v u j e .

IV. Žalovaní v 1.) a 2.) rade sú povinní zaplatiť spoločne a nerozdielne žalobcov v 1.) rade sumu 141,10 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 141,10 eur od 9.10.2018 do zaplatenia, všetko v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

V. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a .

VI. P r i z n á v a žalovaným voči žalobcom nárok na náhradu trov konania v rozsahu 42%, o výške ktorých rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením.“

2. Citoval ustanovenie § 106 ods. 1 a 2, § 420 ods. 1 a 3, § 424, § 438 ods. 1, § 442 ods. 1 a 3, § 445, § 447 a § 563 Občianskeho zákonníka.

3. V odôvodnení uviedol, že žalobu v časti uplatnených nárokov na náhradu škody na zdraví v rozsahu uplatnenej straty na zárobku u žalobcov v 1. a 3. rade vyhodnotil ako čiastočne dôvodnú, a to čo sa týka nároku uplatneného žalobcom v 1. rade. Žalobu uplatnenú žalobcom v 3. rade v tejto časti súd prvej inštancie zamietol. Konštatoval, že žalobca v 1. rade preukázal súdu prvej inštancie, že bol práceneschopný od 05.10.2015 do 13.11.2015 a na vyžiadanie vyšetrovateľa bola v trestnom konaní vypracovaná Lekárska správa zo dňa 9.5.2016, z ktorej obsahu vyplýva, že práceneschopnosť žalobcu bola odôvodnená diagnózou - akútna stresová reakcia po prepadnutí v dome. Existenciu škody na zdraví, ako aj zákonných predpokladov náhrady škody vrátane príčinnej súvislosti medzi protiprávnym konaním žalovaných a vzniknutou škodou mal preukázať z trestného konania 2T/18/2016. Žalobca si nárok vyčísľal žalobou podanou na súde dňa 14.12.2017 (e-mailom) a dodatočne listinne doručenou súdu dňa 15.12.2017 a preukázal, že rozhodnutím Sociálnej poisťovne, pobočky I. zo dňa 21.10.2015 mu bol priznaný nárok na nemocenské. Konštatoval, že priznal náhradu len za práceneschopnosť v mesiaci november 2015, t.j. za 10 pracovných dní v sume 218,80 eura, od ktorej sumy odpočítal vyplatené nemocenské dávky vo výške 87,40 eura a tak priznal mu stratu na zárobku za mesiac november 2015 v sume 141,10 eura. V súvislosti so vznesenou námietkou premlčania žalovanými k nároku na stratu na zárobku poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 25/Cdo/1089/2006, v zmysle ktorého o výške škody spočívajúcej v strate na zárobku po dobu pracovnej neschopnosti sa poškodený dozvie spravidla v okamžiku, keď mu bola vyplatená posledná dávka nemocenského, a kedy môže stratu na zárobku bližšie špecifikovať. S ohľadom na uvedené súd prvej inštancie posúdil uplatnené straty na zárobku u oboch žalobcov, a tu mal preukázať, že u žalobcu v 1. rade mu bolo nemocenské za mesiac október vyplatené dňa 18.11.2015 vo výške 184,60 eura a v daný moment sa dozvedel o výške škody, čo má vplyv na plynutie premlčacej doby, preto ohľadne tohto nároku, a to straty na zárobku v sume prevyšujúcej sumu 141,10 eura až do sumy 384,55 eura, keďže bola žaloba podaná dňa 14.12.2017, právo je v tejto časti je premlčané podľa § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka, na vznesenú námietku premlčania prihliadol a žalobu v tejto prevyšujúcej časti týkajúcej sa straty na zárobku žalobcu v 1. rade zamietol. Čo sa týka uplatnenej straty na zárobku u žalobcu v 3. rade v sume 411,74 eura, aj tento nárok súd prvej inštancie posudzoval s ohľadom na vznesenú námietku premlčania daného nároku žalovanými podľa § 106 Občianskeho zákonníka. Za rozhodujúci okamžik pre žalobcu v 3. rade, ktorým sa má dozvedieť výšku škody na zdraví a túto špecifikovať, aby ju mohol uplatniť na súde, považoval moment vyplatenia poslednej nemocenskej dávky za určité obdobie. Mal preukázať, že žalobcov v 3. rade bolo vyplatené nemocenské vo výške 112,10 eura za mesiac október 2015 (za dobu práceneschopnosti od 15.10.2015 do 30.10.2015, čo žalobca preukázal platobným príkazom na výplatu dávok), a to v mesiaci november 2015, preto žaloba podaná na súd dňa 14.12.2017, bola podaná oneskorene. Súd prvej inštancie tento nárok v uplatnenej výške 411,74 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 411,74 eur od 15.12.2015 do zaplatenia zamietol s poukazom na vznesenú námietku premlčania a uplynutie subjektívnej premlčacej doby v zmysle ust. § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

4. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), keď žalobcovia boli úspešní ohľadne nárokov v celkovej sume 287,68 eura, celý žalobný nárok bol v sume 942,87 eura, preto žalobcovia boli úspešní v rozsahu 29 %, neúspešní v rozsahu 71 %, teda nárok na trovy majú žalovaní, a to v rozsahu 42 %. Dodal,

že o výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením podľa § 262 CSP, vydaným po právoplatnosti tohto rozsudku.

5. Proti rozsudku súdu prvej inštancie voči výroku V. v časti zamietnutia nároku na zaplatenie zostatku straty na zárobku počas práceneschopnosti (384,55-141,10) podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca v 1. rade z dôvodu podľa § 365 písmeno h) CSP. Namietal, že súd prvej inštancie nesprávne aplikoval rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 25Cdo/1089/2006 zo dňa 29.11.2006 a rozhodol v rozpore s jeho právnou vetou. Z právnej vety tohto rozhodnutia totiž vyplýva, že nárok na tento druh škody má poškodený a lehota na uplatnenie nároku mu začína plynúť až momentom vyplatenia poslednej dávky nemocenského. Súd prvej inštancie nesprávne posudzoval dávky nemocenského vyplatené v jednotlivých mesiacoch samostatne a vo vzťahu ku náhrade škody uplatnenej za mesiac november rozhodol, že tento nárok je premlčaný. Podľa ustálenej judikatúry pri náhrade škody spôsobenej stratou na zárobku v dôsledku práceneschopnosti súdy uznali, že subjektívna premlčacia doba začína plynúť až v súvislosti s vyplatením poslednej dávky nemocenského. Žalobca v 1. rade taktiež namietal výrok VI. o trovách konania, keď súd prvej inštancie zaviazal všetkých žalobcov k úhrade trov konania. Podľa jeho názoru súd prvej inštancie nesprávne aplikoval ustanovenie § 255 ods. 1 CSP, keď postavenie žalobcov posudzoval ako nerozlučné spoločenstvo. Žalobcovia v 1. až 3. rade si podanou žalobou uplatnili práva voči žalovaným samostatne a s poukazom na obsah ich nárokov, ich postavenie možno hodnotiť ako samostatné procesné spoločenstvo. Na základe uvedeného navrhol, aby odvolací súd zrušil rozsudok v napadnutej časti a v tejto časti vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie alebo zmenil tak, že prizná žalobcovi v 1. rade zostatok uplatneného nároku na náhradu škody a vo vzťahu k výroku o trovách konania navrhol, aby súd rozhodol vo vzťahu k uplatňovaným samostatným nárokom jednotlivých účastníkov tohto konania podľa miery ich úspechu resp. neúspechu v konaní.

6. Vo vyjadrení k odvolaniu žalovaní uviedli, že sú za to, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav a rovnako vo veci správne rozhodol, ak posúdil, že vzhľadom na vnesenú námietku premlčania v časti prevyšujúcej sumu 141,10 eura žalobu zamietol. Súd prvej inštancie správne posúdil začiatok plynutia premlčacej doby, a preto ak svoju argumentáciu oprel o ustanovenie § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka, tak rozhodol správne. Za mesiac október 2015 bola žalobcovi v 1. rade vyplatená dávka nemocenského dňa 18.11.2015 a odvtedy plynie premlčacia doba. Rovnako sa stotožnili aj s rozhodnutím súdu prvej inštancie o priznaní nároku na náhradu trov konania vo výške 42 %. Navrhli potvrdiť rozsudok v napadnutej časti ako vecne správny a priznať im náhradu trov konania.

7. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal rozhodnutie v napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli a webovej stránke odvolacieho súdu a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu v 1. rade je dôvodné.

8. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať. Vzhľadom na suspenzívny účinok odvolania žalobcu v 1. rade, odvolací súd preskúmal rozsudok len v jeho napadnutej zamietajúcej časti vo výroku V. a výroku VI. o trovách konania. Nakoľko žalobcovia v 2. a 3. rade a ani žalovaní odvolanie vo vzťahu k ostatným výrokom nepodali, odvolací súd nemohol preskúmať správnosť výrokov, ktorým súd prvej inštancie čiastočne vyhovel žalobe.

9. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, teda, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

10. Z odvolania žalobcu v 1. rade odvolací súd zistil, že ten nesúhlasil so záverom súdu, že nárok na náhradu straty na zárobku počas PN uplatnenej za mesiac október 2015 uplatnil na súde po márnom uplynutí subjektívnej premlčacej doby. Mal za to, že tento nárok nie je premlčaný, nakoľko subjektívna premlčacia doba začína plynúť až v súvislosti s vyplatením poslednej dávky nemocenského.

11. Premlčanie je kvalifikované uplynutie času, v dôsledku ktorého možno súdnu vymáhateľnosť nároku odvrátiť námietkou. Základným účelom inštitútu premlčania je pôsobiť na subjekty občianskoprávných vzťahov, aby v primeraných dobách uplatnili svoje práva (nároky) a zároveň aj zabrániť tomu, aby povinné osoby neboli po časovo neprimeranej dobe nútené splniť si svoje povinnosti. Inštitút premlčania takto zabraňuje dlhodobému trvaniu práv a im zodpovedajúcim povinnostiam. Ak uplynula zákonom stanovená premlčacia doba a oprávnená osoba v nej stanoveným spôsobom u príslušného orgánu svoje právo nevykonala, vzniká povinnej osobe oprávnenie vzniesť námietku premlčania a tak spôsobiť stav, že sa oprávnená osoba nemôže s úspechom domáhať na súde svojho práva. Dôvodné vznesenie námietky premlčania v sporovom konaní má za následok, že súd nemôže oprávnenej osobe právo (nárok) priznať.

12. Jednotlivé nároky na náhradu škody na zdraví sú samostatnými nárokmi (strata na zárobku po dobu pracovnej neschopnosti, strata na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti, nárok na bolestné, nárok za sťaženie spoločenského uplatnenia a nárok na náhradu účelne vynaložených nákladov na liečenie poškodeného), pri ktorých plynie vlastná premlčacia doba. Sú to jednotlivé zložky práva na náhradu škody, ktorými je vymedzený obsah náhrady škody na zdraví. Začiatok ich plynutia je stanovený okamihom, kedy sa poškodený dozvie o škode a zodpovednej osobe. Ide o tzv. subjektívnu premlčaciu dobu, pričom objektívna premlčacia doba sa v prípade nároku na náhradu škody na zdraví neuplatňuje (§ 106 ods. 2 OZ in fine).

13. V prejednáwanej veci si žalobca v 1. rade uplatnil okrem iného aj nárok na náhradu straty na zárobku proti žalovaným v 1. a 2. rade v dôsledku protiprávneho konania žalovaných v 1. a 2. rade, ktorým spôsobili vecnú škodu na majetku vo vlastníctve žalobcov v 1. a 2. rade, ako aj práceneschopnosť žalobcu v 1. rade v dôsledku akútnej stresovej reakcie na protiprávne konanie. Žalovaní v 1. a 2. rade boli právoplatne odsúdení pre prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, 2, písm. a) a b) Trestného zákona a pre prečin nebezpečného vyhrážania v spolupáchateľstve podľa § 20k § 360 ods. 1 Trestného zákona Trestným rozkazom vydaným Okresným súdom Poprad pod sp. zn. 2T/18/2016. V rámci predmetného trestného konania bola vypracovaná Lekárska správa z 09.05.016, podľa ktorej práceneschopnosť žalobcu v 1. rade bola odôvodnená diagnózou - akútna stresová reakcia po prepadnutí v jeho dome v dôsledku protiprávneho konania žalovaných. Je teda nepochybné, že vznik škody v dôsledku konania žalovaných v 1. a 2. rade bol preukázaný v trestnom konaní vedenom na Okresnom súde Poprad pod č.k. 2T/18/2016.

14. Pokiaľ ide o nárok na stratu na zárobku po dobu pracovnej neschopnosti, z konštantnej judikatúry vyplýva, že o tom, aká škoda vznikla na strate na zárobku počas pracovnej neschopnosti poškodeného, sa poškodený dozvie spravidla v okamihu, keď mu bola vyplatená posledná dávka nemocenského, a teda keď stratu na zárobku môže bližšie špecifikovať. Až v tomto čase sa poškodený dozvie o škode podľa ustanovenia § 446 Občianskeho zákonníka a až od tohto času mu začína plynúť premlčacia doba podľa ustanovenia § 106 Občianskeho zákonníka. Z uvedeného vyplýva, že nárok na náhradu za stratu na zárobku sa premlčuje ako jeden celok, nie iba ako nároky na jednotlivé mesačné sa opakujúce sa plnenia z neho vyplývajúce. (pozri napr. rozsudok NS ČSR sp. zn. 1Cz 10/72, publikovaný v Sborníku stanovisek, zpráv a rozhodování soudů a soudních rozhodnutí Nejvyšších soudů z let 1970-1983, rozhodnutie NS ČR sp. zn. 25Cdo 1089/2006, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 12Co/232/2016 z 29.06.2017, rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 10Co/29/2020 z 27.08.2020).

15. V prejednáwanej veci nebolo sporným, že žalobca v 1. rade bol práceneschopný od 05.10.2015 do 13.11.2015, tak ako to vyplýva z potvrdenia o jeho dočasnej práceneschopnosti na č.l. 32 spisu. Nebolo sporným ani to, že rozhodnutím Sociálnej poisťovne, pobočky I. zo dňa 21.10.2015 bol žalobcovi v 1. rade priznaný nárok na nemocenské za prvé tri dni dočasnej práceneschopnosti vo výške 3,308225 eur na deň a za ďalšie dni (dočasnej PN) do zániku nároku nemocenské vo výške 7,27809500 eura, ako aj to, že dňa 18.11.2015 bolo žalobcovi vyplatené nemocenské vo výške 184,60 eura za mesiac október 2015 a dňa 14.12.2015 nemocenské za mesiac november 87,40 eura.

16. Z vyššie uvedeného tak vyplýva, že nakoľko žalobcovi v 1. rade bola posledná dávka nemocenského vyplatená 14.12.2015, až vtedy sa žalobca spoľahlivým spôsobom mohol dozvedieť o rozsahu nároku na náhradu tejto škody, t.j. od tohto dňa mal teda žalobca v 1. rade vedomosť o výške rozdielu medzi jeho priemernou mzdou a výškou vyplateného nemocenského, t. j. mal vedomosť o výške straty na zárobku a preto od 15.12.2015 mu začala plynúť subjektívna dvojročná premlčacia doba na včasné uplatnenie tohto nároku. Žalobca v 1. rade si uplatnil nárok na náhradu straty na zárobku na súde prvej inštancie emailom 14.12.2017 a písomným podaním 15.12.2017, teda v dvojročnej subjektívnej premlčacej dobe na uplatnenie tohto nároku.

17. Odvolací súd sa preto nestotožňuje so záverom súdu prvej inštancie o posudzovaní momentu začatia plynutia premlčacej lehoty jednotlivu pre nemocenské dávky vyplatené v relevantných mesiacoch, v dôsledku čoho malo dôjsť k uplynutiu subjektívnej premlčacej doby v súvislosti s uplatnením nároku žalobcu v 1. rade na náhradu straty zárobku počas pracovnej neschopnosti za obdobie októbra 2015. Podľa názoru odvolacieho súdu sa žalobca v 1. rade o strate na zárobku počas pracovnej neschopnosti dozvedel až v okamihu, keď mu bola vyplatená posledná dávka nemocenského, t.j. 14.12.2015 a nie už vyplatením nemocenskej dávky za jednotlivý mesiac, v tomto prípade za október 2015.

18. Pri výpočte straty na zárobku žalobcu odvolací súd rovnako ako súd prvej inštancie vychádzal z výšky čistého príjmu v predchádzajúcom zdaňovacom období delenom počtom pracovných dní bez zohľadnenia dní, na ktoré pripadá nárok na náhradu mzdy počas pracovných sviatkov, kde sa v princípe vychádza z výšky hrubého príjmu živnostníka, ktorý sa zisťuje ako výška daňového základu v predchádzajúcom zdaňovacom období a podelí sa počtom pracovných dní, keďže žalobca v 1. rade je živnostníkom. Žalobca v 1. rade mal príjem v roku 2014 vo výške 5.712,36 eura (základ dane podľa daňového priznania) a pri 261 pracovných dňoch v uvedenom roku ($5712:261$) za jeden pracovný deň jeho priemerný zárobok bol vo výške 21,88 eura. Odvolací súd priznal náhradu za práceneschopnosť aj v mesiaci október 2015, t.j. za 20 pracovných dní ($21,88 \times 20$) v sume 437,60 eura, od ktorej sumy odpočítal vyplatené nemocenské dávky vo výške 184,60 eura. Takto by patrila žalobcovi v 1. rade náhrada straty na zárobku v sume 253 eur. Nakoľko súdom prvej inštancie bol žalobcovi v 1. rade vo výroku IV. rozsudkom priznaných 141,10 eura, avšak správne malo ísť o sumu 131,40 eura ($21,88 \times 10 - 87,40$), odvolací súd zmenil napadnutý zamietavý výrok V. rozsudku a žalobcovi v 1. rade priznal sumu sumu 243,30 eura, nakoľko žalobcovi v 1. rade patriacu sumu 253,- eur ponížil o sumu 9,70 eura ($141,10 \text{ eura} - 131,40 \text{ eura}$), ktorá bola už žalobcovi v 1. rade priznaná vo výroku IV. napadnutého rozsudku.

19. Podľa § 517 ods. 1 prvá veta Občianskeho zákonníka, dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania, výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

20. Podľa § 3 ods. 1 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. výška úrokov z omeškania je o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k 1. dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

21. V zmysle § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 ods. 1 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. zároveň priznal odvolací súd žalobcovi v 1. rade úroky z omeškania zo sumy straty na zárobku priznanej vo výške 243,30 eura odo dňa nasledujúceho po doručení žaloby, t. j. od 09.10.2018 do zaplatenia.

22. Odvolací súd na základe uvedeného dospel k záveru, že odvolanie žalobcu v 1. rade je v tomto rozsahu dôvodné, pretože rozsudok súdu prvej inštancie je vo výroku V., ktorým bol zamietnutý nárok žalobcu v 1. rade na náhradu straty na zárobku za mesiac október 2015, založený na nesprávnom právnom posúdení veci, t.j. súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil moment začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby a nakoľko k tejto otázke nebolo potrebné opakovať alebo doplniť dokazovanie v odvolacom konaní, rozsudok súdu prvej inštancie zmenil podľa § 388 CSP tak, že žalovaní v 1. a 2. rade sú povinní zaplatiť spoločne a nerozdielne žalobcovi v 1. rade sumu 243,30 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne z tejto sumy od 09.10.2018 do zaplatenia, všetko v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku. V prevyšujúcej časti ohľadne úroku z omeškania

za obdobie od 15.12.2017 do 8.10.2018 bola žaloba zamietnutá súdom prvej inštancie a rovnako aj čo do zaplatenia 0,15 eura (384,55 eura žiadaných a súdom priznaných 384,40 eura).

23. V súvislosti s odvolacou námietkou žalobcu v 1. rade, podľa ktorej súd prvej inštancie nesprávne rozhodol o trovách prvoinštančného konania, keď priznal žalovaným v 1. a 2. rade nárok na náhradu trov voči všetkým žalobcom v rozsahu 42 %, odvolací súd udáva:

24. Civilný sporový poriadok rozlišuje samostatné, nerozlučné a nútené spoločenstvo. Samostatné spoločenstvo podľa ust. § 76 CSP, také procesné spoločenstvo, v ktorom ide o samostatné práva a povinnosti a každý koná sám za seba. Súd rozhoduje o každom nároku a povinnosti samostatne. Podľa ust. § 77 ods. 1, 2 CSP nerozlučné spoločenstvo, procesné spoločenstvo, v ktorom ide o také spoločné práva alebo povinnosti, že sa rozsudok musí vzťahovať na každého, kto vystupuje ako žalobca alebo žalovaný; procesný úkon jedného z nich platí i pre ostatných a v zmysle § 78 ods. 1, 2 CSP nútené spoločenstvo je také procesné spoločenstvo, v ktorom osobitný predpis vyžaduje pre úspech v spore účasť všetkých subjektov právneho vzťahu.

25. Odvolací súd konštatuje, že pri posudzovaní nároku na náhradu trov konania a pri následnom rozhodovaní o ňom súd nemôže založiť svojim rozhodnutím solidaritu (pasívnu alebo aktívnu), pokiaľ táto nevyplýva z hmotného práva. Dotknutým subjektom nemožno vnútiť tzv. rozvrhový regres, čiže ak má každý zo zaviazaných osôb znášať určitý podiel na dlhu, ale pohľadávku veriteľa uspokojí celú. Solidarita vo vzťahu k povinnosti nahradiť trovy konania je teda prípustná iba vtedy, ak ide o procesné spoločenstvo, ktorého členovia sú spoločne a nerozdielne zviazaní aj vo vzťahu k hlavnému (meritórnemu nároku) zo zákona alebo zo zmluvy, prípadne z iného právneho úkonu.

26. Odvolací súd sa stotožňuje s tvrdením žalobcu v 1. rade, že žalobcovia v 1. až 3. rade si uplatnili podanou žalobou práva voči žalovaným v 1. a 2. rade samostatne a s poukazom na obsah ich nárokov, ich postavenie možno hodnotiť ako samostatné procesné spoločenstvo. Nárok žalobcov v 1. až 3. rade nepredstavuje v tomto prípade také spoločné práva, že by ich nebolo možné rozdeliť a preto by sa musel rozsudok vzťahovať na všetkých rovnako. A navyše, už v samotnej žalobe, v petite je nárok žalobcov v 1. až 3. rade rozdelený na viacero samostatných nárokov vychádzajúcich z iných právnych skutočností.

27. Podľa § 396 ods. 2 CSP, ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie.

28. Vzhľadom na vyššie uvedené a nakoľko rozhodnutie prvoinštančného súdu bolo čiastočne zmenené, odvolací súd rozhodoval o trovách celého, tak prvoinštančného, ako aj odvolacieho konania postupom podľa § 396 ods. 2 CSP a to vo vzťahu ku každému uplatnenému nároku samostatným výrokom.

29. Vo vzťahu k uplatnenému nároku na zaplatenie sumy 121,58 eura s príslušenstvom titulom náhrady škody boli v plnom rozsahu úspešní žalobcovia v 1. a 2. rade voči žalovanému v 1. rade a preto odvolací súd priznal žalobcom v 1. a 2. rade sa voči žalovanému v 1. rade nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením postupom podľa § 255 CSP.

30. Vo vzťahu k uplatnenému nároku na zaplatenie sumy 384,55 eura s príslušenstvom ako náhrady straty na zárobku bol žalobca v 1. rade voči žalovaným v 1. a 2. rade úspešný prakticky v plnom rozsahu (141,10 priznaných súdom prvej inštancie + 243,30 eura odvolacím súdom, t.j. spolu 384,40 eura). Jeho neúspech bol nepatrný - čo do nepriznania sumy 0,15 eura a uplatnených úrokov z omeškania od 15.12.2015 do 8.10.2018. Na základe uvedeného odvolací súd postupom podľa § 255 ods. 1 CSP priznal žalobcovi v 1. rade voči žalovaným v 1. a 2. rade nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

31. Vo vzťahu medzi žalobcom v 3. rade a žalovanými v 1. a 2. rade išlo o 2 samostatné nároky, a to nárok na náhradu škody v sume 25,- eur, v ktorom bol v celom rozsahu úspešný žalobca v 3. rade a o nárok na náhradu straty na zárobku vo výške 411,74 eura s príslušenstvom, v ktorej časti bola žaloba zamietnutá pre premlčanie a v odvolacom konaní nebol zamietajúci výrok súdu prvej inštancie v tejto časti napadnutý. Na základe uvedeného odvolací súd vyslovil, že vo vzťahu medzi žalobcom v 3. rade a žalovanými v 1. a 2. rade žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania postupom podľa § 255

ods. 2 CSP a rovnako aj s poukazom na skutočnosť, že by bolo v rozpore so spravodlivým usporiadaním sporu, ak by súd priznal náhradu trov konania strane, ktorá škodu spôsobila trestnou činnosťou.

32. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).